

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสิ่งล้ำค่าที่แสดงความเป็นชาติไทย โดยใช้เป็นสื่อในการแสดงความรู้ ความคิด และประสบการณ์ ซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมและมีเอกลักษณ์ที่น่าภาคภูมิใจอันควรแก่การทูลำบาก ส่งเสริม อนุรักษ์และสืบทอดให้คงอยู่ชาติตลอดไป ตามที่ ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 1) กล่าวว่า “ภาษาไทย มีความสำคัญ เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนในชาติ เป็นสื่อในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นปัจจัยก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นไทยร่วมกัน นำมาซึ่งความสามัคคีของคนในชาติ เป็นเครื่องมือ ช่วยในการศึกษาวิชาต่าง ๆ เป็นเครื่องมือช่วยในการประกอบอาชีพ ช่วยให้คนรู้จักคิดพิจารณาเหตุการณ์ และปัญหาต่าง ๆ สามารถแก้ปัญหาได้ เป็นประโยชน์แก่การดำรงชีวิตมีลักษณะเฉพาะของภาษาไทย ที่ต้องศึกษา ใช้ในการสร้างสรรค์สิ่งสวยงาม ช่วยให้เกิดกิจกรรมต่าง ๆ สัมฤทธิ์ผลอย่างมีประสิทธิภาพ หากสามารถใช้ภาษาได้ดีช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของคนและทำให้สามารถแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อ เสริมปัญญาได้ตลอดชีวิต”

การเขียนนับว่าเป็นทักษะขั้นสูงสุดในกระบวนการทางภาษา เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นตัวอักษรแทนคำพูด เพื่อให้ เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน และการเรียนการสอนเกือบทุกวิชา ต้องอาศัยการเขียน เพื่อบันทึก ดังนั้น การเขียนจึงเป็นรากฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ ทั้งยังเป็นเครื่องมือในการสื่อ ความหมายที่คงทนเป็นหลักฐานดีกว่าทักษะอื่น (ผดุง อารยะวิญญู, 2544: 81) กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของการเขียนไว้ คือ มาตรฐาน ท. 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูล สารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ หลักสูตรกำหนดไว้ว่า เมื่อผู้เรียนจบชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถเขียนสะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยคได้ (กระทรวงศึกษาธิการ: 2552)

ปัญหาในด้านการเขียน ซึ่งส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสะกดคำ เด็กชั้นประถมศึกษาส่วนมาก ยังเขียนสะกดคำผิด สาเหตุเพราะเด็กไม่ได้รับการฝึกเขียนสะกดคำอย่างถูกวิธีและเพียงพอ (ประทีป แสงเปี่ยมสุข, 2538: 53) และเด็กมักเขียนตามเสียงที่สะกดคำโดยไม่เข้าใจว่ารูปของสระในภาษาไทย เมื่อมีตัวพยัญชนะมาสะกดท้ายคำ สระบางตัวอาจเปลี่ยนรูป บางตัวลดรูป บางตัวยังคงรูปเดิม

นักเรียนอาจสะกดคำได้แต่ไม่เข้าใจหลักการเปลี่ยนรูปของสระ จึงเขียนสระในรูปเดิม ทำให้เขียนคำผิด การเขียนสะกดคำอย่างถูกวิธีและการเข้าใจหลักของสระที่มีทั้งคงรูปเดิม ลดรูป และเปลี่ยนรูปบางตัว จึงเป็นหลักพื้นฐานสำคัญในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ (นภคณ จันทร์เพ็ญ, 2542: 11) สามารถนำไปสู่ การเขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การเขียนเรียงความ ข้อความ เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการ เขียนวิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552: 45-46) นอกจากนี้การเขียนสะกดคำตามอักขรวิธียังเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำไม่ได้ เด็กไม่สามารถเข้าใจเรื่องจากผู้อื่น และแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองได้ กล่าวคือ สื่อสารไม่ได้นั่นเอง ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากของการเขียน เด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเสียตั้งแต่เริ่มเขียนคำเพื่อช่วยให้เด็กรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน และช่วยให้เด็กใช้คำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง (วรรณิ โสมประยูร, 2544: 156)

การสอนเขียนอย่างถูกวิธีเป็นการแก้ปัญหาคือการเขียนที่ดี เพราะหากเริ่มสอนการเขียนอย่าง ถูกวิธีแล้ว ย่อมช่วยให้นักเรียนนำการเขียน ไปใช้ประโยชน์ได้ โดยแท้ ปัญหาสำคัญที่เด็กต้องการแสดงออก ทางการเขียนก็คือ สามารถเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตามเจตนา จึงนับเป็นจุดเริ่มที่ควรเสริม แก้ไข ให้เด็กสามารถสะกดคำตามที่ต้องการเขียนได้ (บันลือ พลฤกษ์วัน, 2535: 26) ทักษะการฝึกเขียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นเรื่องที่ยาก ครูผู้สอนจะต้องมีบทบาทสำคัญในการใช้เทคนิค วิธีการสอน ใช้สื่อภาพ ใช้สิ่งเสริมแรง เพื่อให้เด็กได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะในด้านการเขียน สะกดคำเพราะนักเรียนเหล่านี้ไม่เข้าใจ และสะกดคำไม่ได้ อาจมีสาเหตุมาจากการจำจากสายตา (มองเห็นตัวอักษร หรือคำแล้วแต่จำคำหรือตัวอักษรไม่ได้) การจำจากกรฟัง (ได้ยินแล้ว แต่จำสิ่งที่ได้ยินไม่ได้) การจำแนกทางสายตา (เห็นคำแล้วบอกไม่ได้ว่าเหมือนและแตกต่างกันอย่างไร) การจำแนกเสียง (ได้ยินแล้วแต่บอกไม่ได้ว่าครูปูตคำใด โดยเฉพาะคำที่มีเสียงสระใกล้เคียงกัน) และการใช้กล้ามเนื้อมือ การสอนเขียนจึงต้องเริ่มการสอนสะกดคำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 รวมทั้งฝึกการเขียนให้ถูกต้องตามหลักภาษา (ผดุง อารยะวิญญู, 2542: 24)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นเด็กที่มีความผิดปกติของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยา (Psychological Process) ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษา การพูดหรือการเขียน ทำให้เด็กที่มีความผิดปกติดังกล่าว ด้อยความสามารถในการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน หรือการคำนวณทางคณิตศาสตร์ แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้อื่นเนื่องมาจากความบกพร่อง ทางสายตา ความบกพร่องทางการได้ยิน ความบกพร่องทางด้านร่างกาย ความบกพร่องทางสติปัญญา การด้อยโอกาสทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม และผดุง อารยะวิญญู (2544: 2-23) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นักมีความบกพร่องในการเรียงลำดับ และไม่อาจจำรายละเอียดต่าง ๆ

ได้เท่ากับเด็กปกติ ทั้งหลักการเปลี่ยนรูปของสระอะ เมื่อคำมีตัวสะกดมาต่อท้ายรูปสระอะ (-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (◌) วางไว้บนพยัญชนะต้น ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่สามารถเขียนคำได้ถูกต้อง ปัญหาเกี่ยวกับการเขียนของเด็กที่พบนั้นมีความแตกต่างกันออกไป เด็กบางคนไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เขียนตัวอักษรไม่เป็นตัว เด็กบางคนเขียนตัวอักษรอ่านยาก บางคนเขียนได้สวยงาม แต่เขียนไม่ถูกต้อง หรือบางครั้งอาจมีการเขียนตกหล่น หรือผิดเพี้ยนไป ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของการเขียนพยัญชนะ สระ จึงเขียนคำไม่ได้ เขียนเรียงลำดับเรื่องราวไม่ได้ เป็นต้น

ผดุง อารยะวิญญู (2544: 82-83) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มักมีปัญหาที่แตกต่างกัน แนวทางการจัดการศึกษาเพื่อช่วยเหลือหากพบว่าเด็กมีปัญหาใดควรฝึกทักษะที่เป็นปัญหานั้นก่อน เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำ มีวิธีสอนหลายวิธี เช่น วิธีการตั้งกฎ (Rule-Based Instruction) โดยครูพยายามตั้งกฎเกณฑ์ให้แก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อให้สะดวกแก่การจดจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ควรคำนึงถึงหลักภาษาเป็นสำคัญ และจะช่วยให้เด็กสะกดคำได้ง่ายขึ้น วิธีการใช้ประสาทสัมผัสหลายด้าน (Multisensory Approach) คือ การใช้ทั้งการฟัง การใช้สายตา และการเขียนไปพร้อม ๆ กัน วิธีการสะกดคำตามครู (Imitation Method) โดยครูพูดไปด้วยว่าคำนั้นประกอบขึ้นด้วยพยัญชนะ และสระใดบ้างแล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามครูทุกประการ วิธีการกำหนดคำ (Word Lists) โดยครูเขียนคำยากลงบนกระดาน ครูให้เด็กลอกคำเหล่านั้นลงสมุด ครูให้เด็กฝึกสะกดคำเหล่านั้นปากเปล่าและเขียนสะกดคำด้วยตนเอง นอกจากนี้ผดุง อารยะวิญญู และ สุวิทย์ พวงสุวรรณ (2554: 77) ยังได้เสนอแนะวิธีการสอนสะกดคำไว้หลายวิธี เช่น การฝึกฟัง (Auditory Perception) เสียงสระ เสียงพยัญชนะ ทั้งพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) เมื่อเข้าใจระบบเสียงในภาษา และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนหน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงพยัญชนะ แล้วจึงลงมือฝึกการสะกดคำหรือการฝึกจำทั้งคำว่า แต่ละคำประกอบด้วยพยัญชนะ สระใดบ้าง รวมทั้งการใช้ประสาทรับรู้หลายด้าน (Multisensory Method) โดยผ่านการฟัง การใช้สายตา การสัมผัสและการดมกลิ่น การรับรู้ที่นำมาใช้ในการสอนสะกดคำ และการเรียนแบบศูนย์การเรียนรู้ (Learning Center) ซึ่งประกอบด้วยหนังสือและคำศัพท์ต่าง ๆ

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่ครูจะต้องสอนให้เด็กได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอเพื่อให้เกิดความชำนาญในการเขียนได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว การจัดการเรียนการสอนครูจะต้องให้โอกาสเด็กเป็นผู้แสดงโดยลงมือฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองให้มากที่สุด ครูเป็นผู้วางแผนงานในการจัดกิจกรรมให้คำแนะนำที่ถูกต้อง มีกลวิธีในการสอนจัดกิจกรรมหลายรูปแบบ และชี้แจงให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ และฝึกทักษะนี้บ่อย ๆ ตามกฎแห่งการฝึก (Law Of Exercise) ของธอร์นไค (Thorndike 1992 อ้างถึงใน วัฒนา เสนนอก, 2550: 60) กล่าวว่า สิ่งใดกระทำบ่อย ๆ หรือมีการฝึกซ้ำสม่ำเสมอ ๆ ย่อมทำสิ่งนั้นได้ดี และนานคงทนถาวร สิ่งใดขาดการฝึกฝนย่อมทำสิ่งนั้นได้ไม่ดี และ

จะค่อย ๆ ลืมเลือนหายไปไปในที่สุด สื่อการเรียนการสอนที่จะช่วยในการจัดการเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้น สื่อต้องมีลักษณะที่เร้าความสนใจ เริ่มจากกิจกรรมง่าย ๆ ไปสู่กิจกรรมยาก เพราะนักเรียนเหล่านี้มีข้อจำกัดในเรื่องการเรียนรู้ คือ มีข้อจำกัดในการจำ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ฝึกซ้ำทบทวนบ่อย ๆ เพื่อให้เกิดทักษะการจำ และสามารถนำไปใช้ได้ สื่อการสอนที่เหมาะสมสำหรับเด็กเหล่านี้ต้องเป็นสื่อเป็นรูปธรรม ที่ผู้เรียนสามารถลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง มีรูปแบบของกิจกรรมที่วางไว้อย่างเหมาะสม ทำให้ผู้เรียนทบทวนได้ด้วยตนเอง และสามารถทำซ้ำได้บ่อยครั้ง ตรวจสอบผลได้ด้วยตนเอง เมื่อเด็กทำกิจกรรมใดได้ถูกต้องก็จะทำให้มีกำลังใจและเกิดแรงเสริมทันที รู้สึกภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเอง ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นและมีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยได้เป็นอย่างดี

ผลการสำรวจข้อมูลพื้นฐานนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ปีการศึกษา 2554 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 พบว่ามีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน จำนวน 487 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2, 2554) และจากการประเมินผลด้านการอ่านการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนบ้านควนโส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ประจำปีการศึกษา 2554 มีผลการประเมินผลตามตัวชี้วัดด้านการอ่านกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 นักเรียนสามารถอ่าน ผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 57.24 แต่ด้านการเขียนสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทยมาตรฐานที่ 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ มาตรฐานนี้มีตัวชี้วัดคือ เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำได้ ซึ่งนักเรียนมีผลคะแนนการเขียนอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยร้อยละ 19.87 (โรงเรียนบ้านควนโส, 2554: 19) ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ที่โรงเรียนกำหนด โดยเฉพาะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกด ซึ่งเป็นคำพื้นฐานของสระเปลี่ยนรูปที่นักเรียนต้องเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสามารถการเขียนสะกดคำของนักเรียน โดยทดสอบการเขียนคำในบัญชีคำพื้นฐานตามระดับชั้นเรียนของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำในบัญชีคำพื้นฐานต่ำมาก โดยเฉพาะการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา เช่น พัด เขียนเป็น พะด, ลัง เขียนเป็น ละง ซึ่งนักเรียนเขียนรูปสระอะ (-ะ) ตามหลังพยัญชนะต้นตามเสียงสะกดคำ โดยไม่เข้าใจกฎการเปลี่ยนรูปของสระอะ ที่มีตัวสะกดมาต่อท้ายคำ รูปสระอะ (-ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ (◌◌) วางไว้บนพยัญชนะต้น ซึ่งคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา นั้นเป็นคำพื้นฐานต้น ๆ ในบัญชีคำพื้นฐานที่นักเรียนต้องเรียน ก่อนที่จะเรียนคำที่ประสมสระที่ยากและซับซ้อนอื่น ๆ และคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราต่อไป ดังนั้นจึงจำเป็นที่ครูผู้สอนต้องพัฒนาความสามารถ

ในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา เพื่อให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมมีผลสัมฤทธิ์ผ่านเกณฑ์การประเมิน

แบบฝึก เป็นสื่อการสอนที่ประกอบด้วยกิจกรรมการฝึกหลายรูปแบบ มีประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เรียนหลายประการ กล่าวคือ เป็นทั้งอุปกรณ์ช่วยลดภาระของครู ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะช่วยเสริมทักษะทางภาษา เป็นเครื่องมือวัดผลหลังจากเรียนจบแล้วช่วยให้นักเรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง สามารถฝึกฝนได้นอกเหนือเวลาเรียน และทำให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง (Green and Petty, 1971 อ้างถึงใน กรรณิการ์ ปิ่นทอง, 2537: 4) และสอดคล้องกับพรรณษา บุญยาศิน (2546: 68) ได้ทำการศึกษาวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำมีผลทำให้ทักษะการเขียน สะกดคำของนักเรียนสูงขึ้น

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ซึ่งคาดว่าจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดทักษะการเขียนสะกดคำสูงขึ้น สนุกสนานต่อการเรียน และพัฒนาความสามารถในด้านการเขียนได้ ยังเป็นแนวทางให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำให้นักเรียนในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำสูงกว่าก่อนสอน

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 487 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน สะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนโส อำเภอควนเนียง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2 ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 6 คน

ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ แบบฝึกทักษะการเขียนคำ

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา

ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียน เป็นคำพื้นฐานจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ชุดภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งเป็นคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา เป็นคำที่นักเรียนคุ้นเคยและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน จำนวน 20 คำ ดังนี้

มาตราแม่ กง จำนวน 4 คำ คือ ระฆัง มังคุด ถังขยะ กังหัน

มาตราแม่ กก จำนวน 4 คำ คือ นักเรียน ซักผ้า ฝึกทอง ผักชี

มาตราแม่ กด จำนวน 4 คำ คือ เข็มขัด พัดลม ตัดผม จัดแถว

มาตราแม่ กน จำนวน 4 คำ คือ บันได ฟันขาว กำนัน วันพระ

มาตราแม่ กบ จำนวน 4 คำ คือ หมูสับ ขับรถ เท่ากับ พับผ้า

ขอบเขตระยะเวลา

ทำการทดลอง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 เริ่มทดลองตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2556 ถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2556 รวมเวลาทั้งหมด 5 สัปดาห์ ๆ ละ 4 วัน ใช้เวลาในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี วันละ 60 นาที รวม 20 วัน และทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นียมศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง นักเรียนที่มีความยุ่งยากหรือลำบากด้านการเขียนสะกดคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเรียนร่วม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2

2. แบบฝึกทักษะการเขียน หมายถึง กิจกรรมการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกเขียนคำ ทั้งหมด 20 คำ โดยแต่ละคำประกอบด้วยแบบฝึก 5 แบบฝึก เรียงตามลำดับความง่ายไปสู่ยาก มีรูปภาพประกอบ ดังนี้

แบบฝึกที่ 1 เขียนคำตามแบบ

แบบฝึกที่ 2 เขียนคำจากภาพ

แบบฝึกที่ 3 เขียนประสมคำ

แบบฝึกที่ 4 เขียนคำให้สมบูรณ์

แบบฝึกที่ 5 เขียนคำหนูทำได้

ซึ่งแต่ละแบบฝึกมีรายละเอียดการฝึกเขียน ดังนี้

2.1 เขียนคำตามแบบ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มีกิจกรรมให้นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านคำ และฝึกเขียนประสมคำตามเส้นประที่กำหนด

2.2 เขียนคำจากภาพ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มีกิจกรรมให้นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านคำ จึงฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ตามเส้นประบางส่วน และฝึกเขียนคำด้วยตนเอง ให้มีความหมายตรงกับภาพที่กำหนด

2.3 เขียนประสมคำ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ มีกิจกรรมให้นักเรียนดูภาพ ฝึกอ่านประสมคำ ฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ตามเส้นประบางส่วน และฝึกเขียนประสมคำด้วยพยัญชนะ สระ ตัวสะกด ให้ตรงกับภาพที่กำหนดด้วยตนเอง แล้วอ่านคำที่เขียนให้ถูกต้อง

2.4 เขียนคำให้สมบูรณ์ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ โดยครูกำหนดส่วนประกอบบางส่วนของคำ ให้นักเรียนเติมส่วนประกอบของคำที่หายไปให้สมบูรณ์ อ่านคำที่เต็มสมบูรณ์แล้ว และคัดคำด้วยตัวบรรจงเต็มบรรทัด

2.5 เขียนคำหนูทำได้ หมายถึง รูปแบบกิจกรรมการฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ โดยให้นักเรียนดูภาพ อ่านสะกดคำตามภาพ และเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ด้วยตนเอง

3. ความสามารถในการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ หมายถึง พฤติกรรมการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราด้วยมาตรากง มาตรากค มาตรากด มาตราคน มาตราคป จำนวน 20 คำ โดยวางเรียงพยัญชนะ สระ และตัวสะกดได้ถูกต้องตามที่กำหนด ดังนี้

มาตราแม่ กง	จำนวน 4 คำ	คือ	ระฆัง มังคุด ถึงขยะ กังหัน
มาตราแม่ กค	จำนวน 4 คำ	คือ	นักเรียน ชักผ้า ฟักทอง ผักชี
มาตราแม่ กด	จำนวน 4 คำ	คือ	เข็มขัด พัดลม ตัดผม จัดแถว
มาตราแม่ คน	จำนวน 4 คำ	คือ	บันได ฟันขาว กำนัน วันพระ
มาตราแม่ คป	จำนวน 4 คำ	คือ	หมูสับ ขับรถ เท่ากับ พับผ้า

ซึ่งวัดจากแบบทดสอบความสามารถการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตราที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูสามารถนำแบบฝึกทักษะการเขียน ไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกดตรงมาตรา
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงมาตราและไม่ตรงมาตราอื่นๆ ในระดับชั้นอื่น ๆ ได้
3. ครูสามารถนำรูปแบบของแบบฝึกทักษะการเขียนคำไปปรับใช้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนคำยากอื่น ๆ ต่อไปได้